

Dag Celine!

Merci om in mijn raam te komen improviseren. Ik heb er enorm van genoten. Kom maar gauw eens terug.

Hier voor jou een brief met veel woorden:

**OVER JOUW FASCINATIE VOOR MYSTERIEUZE
ABSURDE WERELDEN BEVOLKT DOOR
MELANCHOLISCHE EENZAME DOLENDE FIGUREN
OP ZOEK NAAR HOUVAST**

Bij het lezen van de omschrijving van je werk waan ik me precies in een film van Roy Andersson. Je beschrijft een afstand die mensen ervaren tot de wereld om zich heen en de herhaaldelijke poging om er zich in thuis te voelen, maar daar precies niet in lijken te slagen. Ik associeer dit met een alomtegenwoordig toenemend gevoel van ontheemding en vervreemding verbonden met globalisering, demografische verschuivingen, technologische ontwikkelingen en een klimaat in crisis. Aan de ene kant van de wereld slaan mensen op de vlucht omdat hun huizen en landen worden verwoest ter wille van politieke of klimatologische redenen. Vervolgen vluchten zij naar het westen waar ze terecht komen in een vijandig oord bevolkt door mensen die zelf hun omgeving aan een niet bij te houden tempo zien veranderen of de realiteit niet meer kunnen terugvinden tussen de virtuele en de manifeste werkelijkheid.

Met betrekking tot je fascinatie voor figuren die verzinken in een vorm van melancholie volg ik Salomé's uiteenzetting over het onvermogen tot verbinding/liefde/samen-zijn met de wereld, dat melancholie en depressie in zich dragen, en dat de verheerlijking van melancholie daarom een emanciperende keuze zou kunnen zijn. Zij kiest er voor die houding niet te reproduceren of te verspreiden. Maar ik word daarentegen dan net vooral benieuwd tegenover/in welke wereld je die figuren plaatst. Tot welk groter

geheel verhouden die in zichzelf gekeerde personages zich? Net om die reden vind ik 'Melancholia' zo 'n geniale film. Het personage van Kirsten Dunst die volledig "verdrinkt in zichzelf" tegenover die mysterieuze planeet, genaamd 'Melancholia', die elk moment tegen de aarde aan kan knallen.

Lees zeker ook 'Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?' van Johan Harstad eens. Dat gaat over een man die zo onzichtbaar mogelijk wil zijn. Hij wil gewoon rustig meedraaien in de machine en vooral niet in de kijker staan. Hij heeft geen enkele ambitie. Zijn grote held is Buzz Aldrin, de man die na Neil Armstrong als tweede voet op de maan zet en dus niet de geschiedenis ingaat met de titel 'eerste man op de maan', ook al was hij daar gewoon bij. Het hoofdpersonage van het boek komt uiteindelijk terecht in de 'magnificent desolation' van de Faeröer eilanden, woorden die zijn held Buzz Aldrin gebruikte toen hij op de maan stond.

OVER JOUW FASCINATIE VOOR WAT ZICH NIET LAAT VATTEN & DE ONGRIJPBAARHEID VAN ONZE GEVOELSWERELD

Die hang naar het onvatbare ervaar ik ook regelmatig. Ik ga dan in de surrealistische schilderkunst duiken. Schilderijen van Leonora Carrington bijvoorbeeld. Ik geloof dat die fascinatie als een soort antidotum moet dienen tegen een wereld die steeds rationeler wordt naarmate we haar mathematischer en technologischer inrichten. Paradoxaal genoeg gaat onze samenleving hierdoor des te mythologische vormen aannemen. Het wordt nog moeilijk onderscheid maken tussen leven en dood, mens of computer, feit of fictie, informatie of desinformatie.

OVER JOUW INTERESSE VOOR HET INZETTEN VAN TAAL OP EEN MANIER DAT HET NET ALS MUZIEK EEN ONBEWUSTE ERVARING OPROEPT

Check out Meredith Monk!

Een Amerikaanse componist, zangeres, performer, regisseur. Ze maakt multi-disciplinair werk waarin ze muziek theater en dans combineert.

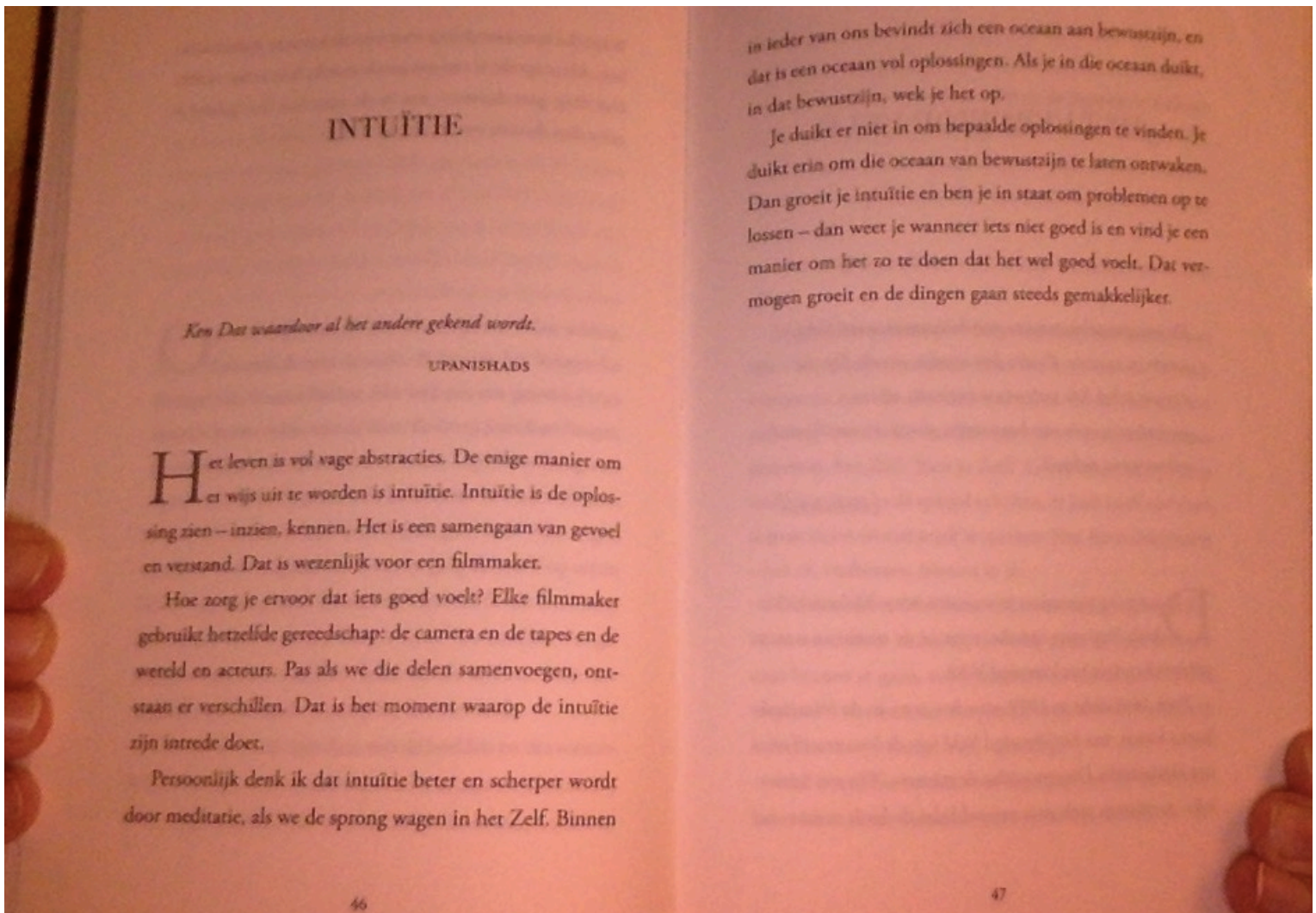
Deze 'Turtle Dreams' vind ik bijvoorbeeld heel schoon:

>> <https://www.youtube.com/watch?v=8OAAfSn43xY> <<

Lucas als je mee leest, kijk hier ook maar eens naar, er wordt synchroon bewogen :)

OVER INTUÏTIE

Hierover laat ik David Lynch aan het woord. Een hoofdstuk uit zijn boek 'Hoe vang je de grote vis?'

Lieve groet, Renée